

Fantasztikus álmom

Az ajtó mögül furcsa fény szűrődött be. Ismeretlen érzés kavargott bennem, a fény úgy vonzott, mint a mágnes. Lassan nyomtam le a kilincset, majd amikor elém tárult a hely, elakadt a lélegzetem.

Amit láttam, leírhatatlan volt. A fű olyan zöld volt, mint amelyet még soha sem láttam, az ég olyan kékben pompázott, ami elképzelhetetlen. És a virágok! Az egész helyet tarka virágok borították. Nem volt rajtam cipő, így a lábam érinthette a puha fűvet. Percekig csak álltam, és élveztem, ahogy a lágy szél fújja az arcom.

- Úgy nézel ki, mint egy szellem – hallottam meg valakit a hátam mögött

- Tetszik a hasonlat – mosolyodtam el - Mi ez a hely?

- Ez a hely, ahol az angyalok élnek. Ne kérdezz semmit. Mindent elmagyarázok. Réges-régen még az idők kezdeténél, ezer angyal hullott a földre. Ők úgy élnek most is a földön, mint az emberek, de nincsenek földi szüleik. Meghalnak, aztán újjászületnek, és nem emlékeznek az előző életükre, ahogy arra sem, hogy ők angyalok. Minden évben visszatér ide egy ilyen személy, akiből újra őrangyal lesz. Te is idetartozol. El kell menned három napra az Angyal Akadémiára egy képzésre, hogy visszajöjjenek az emlékeid. Mi a neved? – Miközben mondta, megfigyeltem a lány külsejét. Hosszú szőke haja a derekáig ért, a szeme tengerkék volt, úgy nézett ki, mint egy tündér.

- Hanna – csak ennyit sikerült kinyögnöm

- El kell indulnunk az iskolába, a szobád már készen áll.

- Miért zuhantak le az angyalok? – kérdeztem sétálás közben

- Abban az időben nagy háború dúlt a jó, és a rossz angyalok között. Mivel az angyalok nem halnak meg, mindenkit, akit legyőztek, lezuhant a földre.

- Hű – nem mondtam többet, csak lehajtott fejjel mentem tovább.

Ezek szerint engem legyőztek? – gondoltam magamban

Alig gyalogoltunk tizenöt percet, máris feltűnt a nagy épület. Az ajtó előtt megálltunk, a lány, akinek még a nevét sem tudom, nekem adta az új szobám kulcsát, és búcsúzóul megölelt. Még intett egyet, és már el is tűnt a távolban. Felmentem a lépcsőn, megkerestem a 21. szobát, ami

az enyém volt. A szoba gyönyörű volt, a falai barackszínűek, közepén egy nagy baldachinos ágy helyezkedett el. Az első dolgom az volt, hogy beleugrottam, és azonnal mély álomba szenderültem. Reggel csak arra tudtam gondolni, hogy vajon milyen lesz az iskola. Az első napon erről a világról tanultam. A második napon az őrangyalok feladatait idéztük fel. Már majdnem mindent tudtam, de egy dolog még hátra volt. A szárnyam. Ezt tanultam meg a harmadik napon: Kiterjeszteni a szárnyaimat. A legfontosabb amit megtudtam, hogy mindenkinek megvan a saját szárnya, csak ki kell tární őket. A negyedik napon összecsomagoltam, és elköltöztem az iskolából a saját házámba.

Egy év múlva, 19 évesen hivatalosan is őrangyal lettem, mert már én is vigyáztam valakire, Annára.